

ڪلهه ڇي مي زده ڪي تاروا خبره تهره شي
ما ته مي ضمير لڪه قاضي مخي ته ودرهري.

ڪلهه

وچدان

لنڊه ڪيسه

ليڪوال
شريف الله تنها

معرفت

د ژانر ډول..... لنډه کيسه

د کيسې نوم..... زما وجدان

ليکوال..... شريف الله تنها

د تليفون شمېره..... 0093706996648

برېښنا ليک shariftanha600@gmail.com.....

د واټساف شمېره..... 0093779385830

پیل

هغه محال چې د پوهنتون په دوره کې مې د څلورم سمسټر ازموينې پیل وې، په دولتي ليليه کې اوسېدم. سحر چې د لمانځه وخت و، د اودس لپاره د غسلخاني پر لور لاړم، څه کورم چې د هغه وخت په حساب سره يو قيمتي تليفون پروت دی. چاپېره مې وکتل چې څوک مې تر سترگو نه شول، نو تليفون مې ورو په بډه ووهه. خدای شته، نیت مې ښه نه و، فکر مې کاو چې له ازموينو وروسته به يې ويلورم. له اودس څخه وروسته غلی راغلم او خپلې خونې ته ننوتلم. د سحر د چای وخت و، يو ملگري چې د ډوډۍ بندوبست کړی و، ټول ورته په دسترخوان کېښناستو، د ډوډۍ په خوړلو مو پيل وکړ، په دغه وخت کې دروازه (ور) وټکېده، يو زده کړيال سر راښکاره کړ او ويې ويل: ملگرو په غسلخانه کې د اوداسه پر محال زموږ د يو ورور څخه تليفون پاتې شوی دی، بېچاره ډېر اندېښمن دی، که په تاسې کې کوم ملگري راپورته کړی او يا ليدلی وي نو... په دغه وخت زموږ اطاقي د هغه خبرې پرې کړې او زما پر شمول يې په ټولو اطاقيانو غږ وکړ: ملگرو د ورکې په اړه خو به څه معلومات نه لرئ؟ ټولو په يوه خوله ځواب ورکړ: نه نه موږ له هېڅ نه يو خبر. په زړه کې مې يو څه رحم راپېدا شوی و، ومې غوښتل چې تليفون يې بېرته ورکړم، خو شيطان او حارص نفس زما د ضمير په وړاندې لکه د ډال ولاړ وو. دومره وخت تېر نه و چې د ورکې پوښتونکی ولاړ. ملگرو مې په خپلو کې يو پر بل رشخند وواهه، يو به بل ته په ټوکو کې ويل: دغه تليفون به پلاني راخيستی وي، خو نه يې ورکوي. يو شمېر ملگرو ما ته هم گوته ونيوه. هغوی ټوکې کولې، خو ما ته چې به چا اشاره وکړه، زړه به مې ودرزېد او اندېښمن به شوم، ما به له ځان سره چرت واهه چې گویا کې پر ما پوه دی. له چای او ډوډۍ څخه وروسته ټول ملگري په خپلو کارونو پسې ولاړل، دا چې ما هم ازموينه درلوده، نو پاڅېدم، ترڅو درسونه زده کړم. لاړم ټوله ورځ مې درسونه وکتل، خو ضمير مې هره گړۍ د ملامتيا او پښېمانۍ احساس راکاو. زه دومره بد هم نه وم، نه پوهېدم چې دا مې څه او څنگه وکړل! ډېر اندېښمن وم، ضمير مې يوه لحظه د درس زده کولو ته پرې نه ښودم. ټوله ورځ مې د ضمير سره لاس وگرېوان وم. زما په نفس کې د شېطاني خواهشاتو او سپېڅلي ضمير تر منځ جگړه روانه وه او پايله يې هم دا وه چې شېطاني خواهشات مې په ضمير برلاسي شول. هوکړه مې وکړه چې پر هر حال وي، تليفون يې څېښتن ته نه ورکوم. د مازيگر د لمانځه وخت و. اودس مې وکړ او لمونځ مې په جماعت سره ادا کړ. کتابونه مې په لاس کې وو او له جومات څخه د خپلې خونې (طاق) په لور راروان وم. د ليلې غټې

دروازې ته راوړسېدم. يوه سپينه ورقعه (پاڼه) مې ولېده چې په دروازې پسې اوېزان وه، ترې تېر شوم، خو بېرته راوگرځېدم، غوښتل مې چې د دغې پاڼې پر مفهوم وپوهېږم. ومې ليدل چې د پاڼې پر سر يې ليکلي وو: د نادرکي او ورکې اعلان. د دغو کليماتو په لوستلو مې د بدن وينستان نېغ ودرېدل. يو څو نور کسان مې هم تر څنگ ولاړ وو، اراده مې وکړه چې نوره ليکنه يې نه لولم، خو خداى به نه غوښتل چې په گنا کې ښکېل شم. زړه نا زړه مې د نورې ليکنې په لوستلو پيل وکړ، په ليکنه کې مې هغه ټکې ولوستل چې زما په نفس کې يې پت شېطاني خواهشات مات کړل، زما سترگې يې بينا کړې، زما وجدان ته يې د ډاډ ځواک ورکړ او لعنتي شېطان يې زليله کړ. په دغه خط کې يې ليکلي وو: د يو بې وزله ورور څخه په غسلخانه کې تېلفون پاتې شوى و، که چا پورته کړى وي، نو د انساني همدردى له مخې ورته تېلفون او يا د هغه سيم کارتونه وسپارئ! باور وکړئ چې د دغې ليکنې د لوستلو پر محال چې کله د (انساني همدردى) کليمو ته راوړسېدم، نو سترگې مې له اوبښکو ډکې شوې، علق مې وچ شو او ټول وجود راباندې بار شو. په زنگېدلو قدمونو مې ځان خپل اطاق ته ورساو. په خونه کې څوک نه وو، دروازه مې پورې کړه او ومې ژړل. يوه شېبه مې داسې ژړا وکړه چې عجب کيفيت راباندې راغى او په لومړي ځل مې د ژړا څخه خوند واخيست. يوه شېبه ناست وم چې زړه مې ښه تش او سپک کړ. پاسېد او په خوفیه ډول تر غسلخاني پورې لاړم. د مازيگر وخت و، هېڅ څوک نه وو، تېلفون مې غلى په هغه ځاى کې کېښود چې ما ورڅخه پورته کړى و. راغلم له خپلې خونې څخه مې د تېلفون ننداره کوله چې آيا څښتن يې پورته کوي او که بل څوک. شېبه وروسته چې تېلفون ته زنگ ورغى، ومې ليدل چې تېلفون يې څښتن پورته کړ. باور وکړئ! له زړه او ضمير څخه مې بار او بوج ښکته شو او داسې خوشحال شوم، لکه ډېر څه مې چې تر لاسه کړي وي او دا د ايمان نښه ده چې مسلمان په خپلو ښو باندي خوشحال او په بدو خفه شي.

وختونه تېرېدل، ازموينې ختمې شوې، کور ته راغلم. ملگرو مې ويل چې کرکيت کوو، نو ما هم ورسره ومنله، تر دې چې لوبغالي ته ورسېدو. تر ماښامه مو سپورت وکړ. په کلي کې به مو د سپورت پر محال خپل کميس ځکه ويسته چې د سپورت کول پکې ستونزمن وو. په دغې ورځ مو هم کميسونه ويستي وو. زما د کميس په جيب کې مې نغدې روپۍ او يو تېلفون پروت و. دا چې کور ته راستنېدو، نو کميسونه مو واغوستل. ما چې کميس پر تن کړ، نو داسې مې وانگېرله چې په جيب کې مې څه کم شوي دي. شکي وم، نو جيب مې وکوت، ډېر ژر خبر شوم چې په جيب کې مې تېلفون نشته او تصادف دا و چې زما

تلفون د هغه تلفون پخبر و چې په لیلیه کې ما راپورته کړی و. په هلکانو مې غبر وکړ: هلکانو په جېب کې مې تلفون نشته! یو ملگري وویل: ټول پر ځای ودرېږئ! تر څو د ټولو د جېبونو حال واخلو، خو دغه چاره راته سمه ښکاره نه شوه. ملگری مې له پلټنې څخه منع کړ او فکر مې کاو چې کېدای شي تلفون مې له کوره نه وي راوړی. کور ته راغلم تلفون مې وپلټه، خو پیدا نه شو. اوس نو په بشپړ ډول باوري شوم چې تلفون (موبائل) راڅخه چا غلا کړ، خو ناهیلی نه شوم او له ځان سره مې په زړه کې وویل: خدایه! که ستا د رضا لپاره مې هغه تلفون چې په لېلیه کې یې ما د غلا کولو پخه اراده کړې وه، بېرته د هغه څېښتن ته سپارلای وي، نو زما تلفون چې په حلالو رویو پېرل (اخیستل) شوی دی، ما ته بېرته وسپاره!

شپه وه، ویده شوم، خو نه پوهېږم ولې مې داسې نه محسوسوله چې له ما څخه دې څه ورک شوي وي. سحر چې لمانځه ته پاسېدم، لمونځ مې وکړ، بېرته بېرستې ته وروختلم، په دې کې زموږ د کور یو کوچنی راغی او راته یې وویل: له تا څخه خو به پروڼ څه نه وي ورک شوي؟ زړه مې ودرزېد او ومې ویل: ولې نه تلفون راڅخه ورک شوی دی. تلفون یې چې په لاس کې نیولی و، راته راکړ او وپې ویل: د پلاني زوی راوړ او ویل یې چې موندلی یې دی. د باندې ورووتم، موندونکي ته مې ((چې په حقیقت کې غل و، خو خدای یې په زړه داسې رحم کړای و، لکه زما په زړه یې چې کړی و)) انعام ورکړ او له هڅونې څخه مې هم برخمند کړ.

کله چې بېرته کور ته راوگرځېدم، نو له ځان سره مې وویل چې خدای (ج) دېر غیرتي ذات دی. ما پردی مال د هغه څېښتن ته بېرته وسپاره، نو خدای زما تلفون ماته راوړس او.

څوک چې خدای (ج) ته لږ ورنیږي شي، نو خدای ورته ډېر ورنیږدي کېږي. څوک چې د توبې لپاره سپېڅلی نیت وکړي، نو خدای (ج) توفیق او توان ورکوي. الله تعالی مور ته خپل قدرتونه راپېژني، مور ته توان راکوي چې کړنې ترسره کړو او خدای ښکاره کړي چې د نه لیدلو په حال کې ورڅخه څوک ویرېږي او څوک نه. نو د هغه کړنو ترسره کول پکار دي چې خدای پرې خوشحال او مور پرې شکر گزاره شو. باید هغه څه وکړو چې پر ځان مو پېرزو وي، ځکه چې په پښتو کې متلونه دي: خپل عمل د لارې مل دی او چې څه کړې هغه به رېښي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**